

Jordan Peterson: Ekoteroristé vedou svět k zoufalství, chudobě a hladu

- CZ24 News | 31. října 2022

Dr. Jordan B. Peterson zkoumá současnou energetickou krizi, globalistickou ideologii, která ji současně podněcuje a vyzývá k obětavému zániku chudých, a co to skutečně znamená pro budoucnost Evropy, ne-li celého světa.

Utopická řešení pro záchranu planety jsou odsouzena k neúspěchu – a ještě k horšímu. Musíme se probudit, než bude pozdě.

Letos v zimě se miliony britských občanů, včetně dětí, dostanou do takové [energetické chudoby](#), že jim hrozí trvalé poškození zdraví. Chladné a vlhké domy jsou ideální živnou půdou pro plísně, které nejenže způsobují dýchací potíže, ale jakmile se v nich usadí, stávají se v podstatě neobyvatelnými.

Jeden z levicově orientovaných deníků přinesl článek, v němž toto nebezpečí popsal, ale ani slovem se nezmínil o tom, proč tato krize vznikla: protože ji pomohli vyvolat probuzení moralisté z „ekologického“ hnutí.

Narcisté soucitu – bezcharakterní, sebechtiví, neschopní politici, jejich poskoci z řad celebrit a machiavelističtí novináři – v posledních pěti desetiletích stále hlasitěji zdůrazňovali, že žádná cena není a nebude příliš vysoká na to, aby ji ostatní nesli ve snaze slepě sloužit „planetě“.

Pro ty, kteří jsou na této vlně, je v tuto chvíli neodolatelně lákavé označit za viníka [energetických potíží Evropy](#) Vladimira Putina, ale jeho současné machinace byly zcela umožněny zelenými ideologi. Každý, kdo měl oči, mohl už před deseti lety vidět, že idiotské naléhání na to, aby se Evropa stala energeticky závislou na Rusku, učinilo současnou situaci nevyhnutelnou.

Vzpomínáte si, jak se [prezidentu Donaldu Trumpovi](#) – populistické hrozbě numero uno – intelektuální a politická elita v Evropě a Severní Americe vysmívala a zesměšňovala ho za to, že hlásal právě toto varování? Nuže, nyní se kuřata skutečně vrátila domů, ale v důsledku toho se zatím poučilo jen velmi málo.

Utopisté, kteří se hlásí ke globalizaci, tvrdí, že levnou energií ničíme planetu. Jsou však skutečně a hluboce oddáni ekologické udržitelnosti, kterou tak hlasitě a naléhavě požadují, nebo se jen prototypicky marxisticky mstí kapitalismu?

Zdá se, že je to ta druhá možnost. Proč by jinak experti ekologického hnutí vystupovali proti jaderné energii, přestože má optimální „uhlíkovou stopu“?

[Ve Spojeném království](#), které je domovem průmyslové revoluce, jež vyvedla svět z chudoby, [prudce vzrostly](#) účty za služby. Nyní až polovině malých podniků v Británii hrozí bankrot a uzavření. Vláda musela vyhlásit ničivě drahou garanci cen energií, aby zmírnila nejhorší dopady této katastrofy.

Přiliv obnovitelných zdrojů energie

Mentalita ekoextremistů je následující: pokud musíme odsoudit chudé ke zkáze, abychom zničili systém, který vytvořil bohaté, budiž. Prostě nelze udělat omeletu, aniž by se rozbilo pár vajec.

Zatímco se tak šíleně a neefektivně ženeme za obnovitelnými zdroji, je třeba si uvědomit jednu

skutečnost.

Nedávný výzkum ukázal, že dvě desetiletí intenzivní podpory těchto obnovitelných zdrojů zvýšila podíl energie dodávané těmito způsoby z 13-14 % na naprosto nedostatečných 15,7 %. Liberální levice to bohužel považuje za pouhý výmysl spiklenecké pravicově konzervativní fantazie.

Tyranská a nouzově odůvodněná panická krize se však neděje jen ve Spojeném království. Ve [Španělsku](#) nyní úředníci nařizují, že komerční nemovitosti se pod hrozbou zákona nesmí vytápět na více než 17 °C a chladit na méně než 27 °C. Ve [Švýcarsku](#) se o podobných trestech uvažuje jako o součásti navrhovaného čtyřstupňového plánu pro řešení nedostatku plynu, který „vzhledem ke geopolitické situaci nelze tuto zimu vyloučit“.

Také občané [Německa](#) se nyní nacházejí ve „druhé fázi“ „třístupňového krizového plánu“ po snížení dodávek plynu z Ruska, svého hlavního dodavatele. Podle německého ministra Roberta Habecka plán zahrnuje „vedení uhelných elektráren na trh“, přestože jsou „prostě jedem pro klima“, a případné přiděly plynu pro průmyslové podniky, aby nedošlo k narušení dodávek do domácností, škol atd.

Rozšířený plán zahrnuje [omezení vánočního osvětlení](#), které je součástí oslav uprostřed zimní tmy na mnoha místech, kde obvykle svítí. Nic krásného ani příjemného není pro Grinche (a Grinch byl ve skutečnosti zelený) v konfrontaci s krizí, kterou vytvořili, ani v nejmenším přijatelné.

Pamatujte si: když se aristokracie nachladí, rolníci umírají na zápal plic. Jestliže se taková extrémní opatření stala nutnými v nejbohatších zemích, co se proboha stane v těch chudších? Až udeří nedostatek, chudí se nevyhnutelně a nutně obrátí k méně ekologickým zdrojům: mnozí, dokonce i v Německu, si již dělají zásoby palivového dřeva a uhlí na zimu, což povede k akutnímu nedostatku. Jak má pobídka k tomu, aby lidé káceli a pálili stromy a používali uhlí ve svých krbech, pomoci snížit obávanou „zátěž atmosféry uhlíkem“?

Skuteční chudí versus hypotetičtí chudí

Snad se budeme moci na Západě utěšovat myšlenkou, že jídlo, které považujeme za samozřejmost, bude stále k dispozici na našich stolech. Ale počkejte: plodiny, které živí naši populaci, nelze vypěstovat bez hnojiv (která zelení nenávidí) a konkrétněji bez [čpavku](#). A z čeho, prosím vás, čpavek pochází? Mohl by to být... zemní plyn? A kolik lidí je závislých na průmyslové výrobě a následné široké dostupnosti čpavku? Jen tři nebo čtyři miliardy...

Sama Světová banka nedávno uvedla, že 222 milionů lidí již čelí hrozbě hladomoru (tak hezky popsané jako „potravinová nejistota“). Komunisté dokázali v minulém století svými utopickými bludy zabít 100 milionů lidí; sotva jsme začali realizovat noční můru „záchranu planety“, už jsme ohrozili dvojnásobek tohoto počtu.

Říká se nám, že čelíme mimořádné situaci: klimatické „krizi“. Řešení? Lidé si budou muset „utáhnout opasky“, aby zabránili ještě horší budoucí katastrofě. Elitních akademiků, think-tanků a korporátních konzultantů a politiků, kteří dotují jejich intelektuální nároky, se takové utahování opasků nijak zvlášť nedotkne – jsou přece „privilegovaní“. Ale skuteční chudí? Pro takovou elitu musí být obětováni nyní, aby zachránili hypotetické chudé zítřka.

222 milionů lidí je bezpochyby podhodnocený počet: s tím, jak se bude „potravinová nejistota“ prohlubovat, bude stále více zemí omezovat vývoz potravin. To poškodí mezinárodní zásobování, na kterém jsme všichni závislí. Až se pak projeví důsledky této situace, začnou stále zoufalejší politici znárodňovat a centralizovat distribuci potravin (jako to již udělali Francouzi a Němci v oblasti energetiky) a podřezávat kolena svým zemědělcům, kteří zase přestanou pěstovat potraviny – ne ze

zlomyslnosti, ale kvůli hroživé ekonomické nemožnosti. Pak se vytvoří zpětná vazba, která se může vymknout kontrole. Budou to chudí lidé, kdo zemře (přinejmenším jako první), ale jak nás všechny naučili zlovolní ekomoralisté: na planetě je i tak příliš mnoho lidí.

Přemýšlejte o tom, zatímco se budete třást v chladném, vlhkém a stále dražším a nyní i nevyhovujícím bydlení. Možná jste byli vy a vaše rodina považováni za zbytečný přebytek.

Podnět k zamyšlení

To je prostě nepřijatelné. Pokud se odvážíte tvrdit, že jste morálně na výši, a přitom sloužíte hladu, pak jste se podle mého názoru zařadili do nepřátelského tábora a zasloužíte si vše, co vás čeká.

Také v psychologické a výchovné oblasti demoralizujeme mladé lidi, [neustále](#) je krmíme [konkretizovanou apokalypsou](#), zaměřujeme se zejména na zmírnění nebo dokonce znemožnění chvályhodných ambicí chlapců a vnucujeme jim přesvědčení, že jejich ctnost není nic jiného než síla, která utlačuje nevinné a pustoší panenskou planetu. A pokud to nezabere – a ono to zabírá –, pak na genderově dysforické vždy čeká kastrace. A proti takovým iniciativám se stavíte se značným osobním rizikem.

Ale můžeme se uklidnit tím, že dobročinná vláda se chystá tuto zimu zřídit teplá místa ve veřejných knihovnách a muzeích, aby se mrznoucí, hladoví staří lidé mohli schoulit a zahřát, zatímco jejich vnoučata budou kašlat ve svých chladných, vlhkých a plesnivých bytech.

Za těchto okolností – v závodě s takovými povinnými ústrky a manipulacemi – je zřejmé, že to poslední, co by naše tyranské vlády signalizující ctnost měly dělat, je zaměřit svou dementní pozornost na regulaci toho, co si lidé podávají u svých stolů. Ale protože maso bylo také považováno za ještě něco dalšího, co „ničí planetu“, probuzení narcisté soucitu už trvají na tom, aby ho lidé jedli méně. Rostliny a brouci pro vás a vaše děti, rolníci. A čím dříve si na to zvyknete (nebo jinak), tím lépe.

Obraťme na chvíli pozornost k tvrzení, že chov zvířat a maso, které produkuje dostatečně levně, aby si ho mohl dovolit každý, je neudržitelné, protože jsme se ještě nezabavili dostatečného moralizování a autoritářské hlouposti.

Vzpomínáte si, jak to dopadlo, když vládní úřady naposled použily své něžné milosrdenství při určování toho, co mají lidé, kterým slouží, konzumovat? Byla nám nabídnuta tolik opěvovaná potravinová pyramida, která nám říkala, že máme jíst 6-11 porcí obilovin a sacharidů denně, přičemž na vrcholu stojí bílkoviny a tuky – něco, co si máme dopřávat poměrně vzácně, pokud je to vůbec nutné.

Ukázalo se, že to všechno bylo špatně, a ne jen trochu špatně, ale tak špatně, že to klidně mohla být nejen špatně, ale i skutečná antipravda: něco tak špatného, jak jen může být.

Potravinová pyramida byla vytvořena v neposlední řadě americkým ministerstvem zemědělství (tedy obchodníky, nikoli vědci nebo odborníky na výživu), přičemž nechyběly ani snahy lobbistů, jejichž výrobky byly nakonec propagovány. Stravovací doporučení upřednostňovat sacharidy vedlo ke skutečné epidemii [obezity a cukrovky](#), což spolehliví vědci považují za jednu z nejhorších zdravotních katastrof všech dob, která odsoudila téměř celou západní populaci k celoživotním katastrofálním chronickým zdravotním problémům.

Čtyřicet dva procent Američanů je obézních. Další téměř stejně velké procento má nadváhu. Nejméně třetina z nich je v počátečním nebo pozdějším stadiu cukrovky, což je mimořádně závažné

onemocnění. Na chronická onemocnění se v USA vydává 1,7 bilionu dolarů. A nárůst těchto nemocí a nákladů je přímo spojen s počátkem bohubylých stravovacích směrnic, které nás všechny navedly na cestu stravování bohatého na sacharidy.

Kromě toho existují desítky studií, které vyvracejí tvrzení, že červené maso způsobuje nemoci. Studie PURE publikovaná v časopise Lancet v roce 2017, která analyzovala 140 000 osob z 18 zemí, odhalila, že „vyšší příjem sacharidů (nikoli masa a tuku, pozn. red.) byl spojen se zvýšeným rizikem celkové úmrtnosti“ a že „vyšší příjem nasycených tuků byl spojen s nižším rizikem mrtvice“.

Nižší.

To je přesný opak toho, co nám říkali prospěšní centralizátoři, kteří si dali za úkol určovat, co máme jako suverénní a zodpovědní jedinci vkládat do úst.

„Zdravotní přínosy“ čistě vegetariánské a veganské stravy jsou tedy přinejmenším pochybné. Ale co argument, že chov zvířat zabíjí planetu? Americká agentura pro ochranu životního prostředí odhaduje, že veškeré zemědělství produkuje v USA pouze 11 % skleníkových plynů (doprava 27 %). Na hospodářská zvířata připadají 3 %. A rostlinné zemědělství? Pět procent. Podle Národní akademie věd, pokud bychom vymýtili veškeré živočišné zemědělství, snížili bychom množství skleníkových plynů o pouhých 2,6 procenta. A mimochodem, není vůbec jednoduché – a možná nemožné – zvládnout střednědobě až dlouhodobě udržitelnou stravu pouze na základě rostlinné stravy.

Přemýšlejte o tom.

Ex Hodos: cesta vpřed

Co bychom mohli dělat, kdybychom se rozhodli být skutečně moudří, namísto toho, abychom způsobili chudobu a nedostatek chudým lidem na světě a zároveň naprosto a katastrofálně selhali při záchraně planety?

Mohli bychom začít tím, že zde na Západě budeme předpokládat, že všichni ti, kteří se obavami z blížící se apokalypsy nechali vyděsit a zlákat k tyranii, si ukousli větší sousto, než dokážou pořádně rozkousat; vzali si na paškál draka, který je mnohem ohnivější a hrozivější než hrdina; zcela selhali v boji s morálním rizikem, které vyplývá z předpokladu, že bláznivá nouzová situace jejich přehrátych představ je opravňuje k použití moci a donucení.

Pokud z vás obavy z blížící se katastrofy, ať už má jakoukoli podobu, udělaly vyděšeného autoritáře, který je ochoten zastrašovat a nutit, aby dosáhl svého, nejste prostě tím správným vůdcem pro tuto dobu – jak vám jasně naznačují nevědomé projevy vaší vlastní nervové soustavy, které vám říkají, že jste na tuto práci příliš malý, a to i vám.

Mohli bychom začít tím, že upustíme od našeho děsivého postoje morální nadřazenosti vůči [rozvojovým zemím](#). Místo toho bychom mohli připustit, že ostatní obyvatelé planety mají právo a odpovědnost směřovat k hojnému materiálnímu životu, který jsme si navzdory sobě samým užívali v minulém století a který byl zcela závislý na průmyslové činnosti a využívání fosilních paliv.

Mohli bychom usilovně a cílevědomě pracovat na snížení cen energií a potravin na co nejnížší úroveň, abychom ulehčili chudým a otevřeli jim obzory možností, aby se začali zajímat o dlouhodobou udržitelnost (což je nevyhnutelné a správné), místo aby se zoufale a destruktivně honili za dalším jídlem.

Místo antihumánního „environmentalismu“ bychom se mohli soustředit na inteligentní plán řízení podle plánů, které nastínili všestranní a pilní odborníci, jako je [dr. Bjorn Lomborg](#), který již před lety

upozornil na to, že před námi stojí mnoho krizí, a ne jen jedna (hypoteticky apokalyptické nebezpečí „uhlíku“), a že peníze, které zbytečně utrácíme za zabíjení chudých lidí, bychom mohli vynaložit mnohem inteligentněji a uvážlivěji, například věnovat část prostředků na zajištění stabilních dodávek potravin chudým dětem v rozvojovém světě, na léčbu malárie – což můžeme udělat a levně – a na dodávky čerstvé vody tam, kde je jí skutečně zapotřebí.

Stejně tak bychom mohli s těmi nejodbornějšími zemědělci vypracovat podrobnosti skutečně udržitelného zemědělství, které by zlepšilo kvalitu naší půdy a ovzduší a zajistilo všem dostatek kvalitních potravin (což bude zcela jistě zahrnovat zemědělství založené na zvířatech). Mohli bychom skoncovat s domněnkou, že stát by se měl díky své hypotetické morální nadřazenosti rozšířit na řízení toho, jak vytápíme své vlastní domy a jak živíme a zajišťujeme své vlastní rodiny.

Mohli bychom konečně delegovat pravomoci na co nejmístnější úroveň podle principu subsidiarity a vytvořit hierarchii odpovědnosti, která rozšíří potřebný účel na každého jednotlivce, na úroveň rodiny, obce a státu a která bude sloužit jako nezbytná ochrana proti slepé a lukeriánské tyranii nouze a donucení založené na pýše a intelektu shora, která jinak nutně zavládne.

Mohli bychom své starosti o udržitelnost řešit konsensem a v duchu dobrovolného sdružování a svobodné hry, místo abychom se spoléhali na nařízení shora, která jsou v zásadě ospravedlněna naší nemístnou existenciální hrůzou a nesou s sebou morální riziko nárůstu neoprávněné a nebezpečné centralizované autority. Mohli bychom každému rozdělit jeho nezbytnou odpovědnost jako suverénního aktéra a můžeme ho přivést k síle společné vize: vize hojnějšího života; dostatku kvalitních potravin pro každého; dostatku energie, aby se otroctví stalo minulostí; dostatku cílevědomosti, aby nihilismus a dekadence již nelákaly; dostatku vzájemnosti, abychom žili ve skutečném míru; velkorysého poskytování vzdělání a příležitostí všem lidem na světě; přesvědčení (abych to zopakoval), že politika založená na donucování je scestná a kontraproduktivní.

Mohli bychom tak mít svůj koláč a zároveň ho sníst, stejně jako všichni ostatní, a mohli bychom na tom pracovat ve vzájemném duchu produktivní velkorysosti a fair play v soutěži i spolupráci. Nebo můžeme nechat svět jít do kytek, obvinít z tohoto rozpadu právě ty nepřátele, které jsme v první řadě označili za příčinu (ty zatracené kapitalisty!), a neočistit si vlastní duši, zatímco pronásledujeme pomyslné viníky odpovědné za zničení naší planety.

Identifikace skutečného nebezpečí

Jak řekl psycholog Carl Jung po nacistických zvěrstvích a [použití jaderných zbraní](#): „je stále zřejmější, že ne hlad, ne mikroby, ne rakovina, ale člověk sám je největším nebezpečím pro lidstvo, a to z toho prostého důvodu, že neexistuje žádná adekvátní ochrana proti psychickým epidemiím, které jsou nekonečně ničivější než nejhorší přírodní katastrofy“.

Tento velký muž věděl, že technologický člověk má před sebou těžkou volbu: stát se stejně etickým, jako se on stal mocným, a že pokud tuto výzvu odmítneme, čeká nás skutečné peklo.

Tempo změn se zrychluje. Naše schopnosti dělat téměř vše se zdvojnásobují, stále rychleji. S tím, jak se zrychluje naše schopnost komunikovat a počítat, jsou důsledky naší vnitřní nejednotnosti a nedostatečnosti stále závažnější. Jak se stáváme individuálně mocnějšími, musíme jinými slovy převzít více odpovědnosti. Jinak.

Pokud se nám nepodaří napravit naše osobní patologie, jako je pýcha, závist a ochota lhát, ocitneme se v konfliktu se světem, a to jak přirozeném, tak společenském – a to přesně úměrně tomu, jak odmítáme kontrolovat ďábla v sobě.

Máme tedy před sebou těžkou volbu: buď se můžeme přeorientovat na věc pravdy, nebo můžeme hrát konflikt, vnucovat světu své samoučelné instrumentální bludy a přivodit tak vnější apokalypsu, která vyústí v přesně stejný soud.

Je načase, abychom se všichni, ale zejména samolibí moralisté, vzpamatovali a převzali skutečnou morální odpovědnost, místo abychom falešně a lacině a bezstarostně šířili nezaslouženou ctnost.

Je načase opustit pyšný intelektualismus, který je tak nadřazený, že jsme ochotni použít nátlak a sílu, abychom dosáhli svého – vždy v zájmu obecného blaha. Je načase opustit závist, která nás nutí kritizovat a demonizovat každého, kdo má víc než my, a která nás vede k domněnce, že taková hojnost musí být důsledkem uplatňování svévolné moci a výsledkem krádeže – zatímco to, co jsme získali, i když je to víc, než mnozí vlastní, bylo získáno pouze silou dobré vůle a morálky.

Je načase zbavit se neomluvitelně patologické domněnky elit, že vládne pouze zkorumpovaná moc (všichni kromě nich), a vyjádřit trochu vděčnosti za tradice minulosti a téměř zázračnou infrastrukturu, která nám byla dána.

Je čas převzít opuštěnou občanskou odpovědnost, která byla ospravedlněna nezaslouženým cynismem, a vrátit potřebnou autoritu na místní úroveň, která zmírňuje tyranii shora.

Je čas, jako vždycky a vždycky bude, oddělit zrno od plev.

Konečně je čas říci absolutní a zásadní ne (a bez váhání) všem, kdo se odvažují navrhopvat, že odsouzení možná miliardy lidí k hladu a bídě je ospravedlnitelné potenciálními důsledky toho, že se to nepodaří. Nikdo tedy nemůže beztrestně říkat: „na planetě žije příliš mnoho lidí“.

Za posledních sto let bylo na oltář budoucích utopií obětováno již příliš mnoho lidí. Už toho bylo opravdu dost.

[ZDROJ](#)

Překlad: David Formánek/otevrisvoumysl.cz